

der skal forholde, og hvilke Forsigtighedsregler der skulle iagttages af dem, der ville bruge Stenolie, men naar man ikke bruger Stenolie, kommer Paragrafen ikke til Anvendelse paa En, og det var derfor ogsaa i det andet Thing oprindelig Meningen, at Paragrafen simpelthen skulde lyde paa, at man ikke maatte bruge Stenolie i Stalde, Løer eller Væder samt paa Jorderlofter, men andre Ting, navnlig Ols, Stearinlys; man mente, at Brugen af Stenolie burde ikke tilstedes, undtagen for saa vidt man kjendte Lamper, der vare saaledes konstruerede, at de virkelig forebyggede Faren derved. Faren ved Brugen af Stenolie maa jo antages fornemmelig at bestaa deri, at naar Lampen gaar i Stykker eller vælter, løber den brændende Olie ud, og saa er der jo naturligvis en stor Fare for, at den antænder Straa og andet Saadant, som maatte være i Nærheden af den. Det, som det derfor vel i Særdeleshed gjælder om for at forebygge denne Fare, er at finde en Lampe af en Konstruktion, som paa den ene Side er tilstrækkelig stærk, saaledes at den ikke let er udsat for at slaas itu, navnlig Beholderen, og dernæst har den Egenstab, at den slukker sig selv, naar den vælter. Det er vistnok i Særdeleshed den sidste Egenstab, det kommer an paa. Paragrafen har nu altsaa faaet den Affattelse, den har, idet man gik ud fra, at naar man virkelig havde en saadan Lampe, at den virkelig kunde anses for at være tilstrækkelig betryggende konstrueret, var det ikke nødvendigt at gaa saa vidt helt at forbyde Brugen af Stenolie; saa kunde det være tilstrækkeligt at foreskrive, at der kun maatte bruges saadanne Lamper, hvis Brug af Justitsministeriet godkjendtes som faresfri. Jeg tror ikke der er nogen Fare for, at man derved vil komme til at skabe et Monopol, thi Konstruktionen af saadanne Lamper er vist i og for sig ikke saa vanskelig en Sag, saa der er vist ingen Tvivl om, at der vil kunne findes paa mange Former af saadanne Lamper, som kunne anses for at være i og for sig betryggende. Jeg tror derfor ikke, at det let vil komme til at stille sig saaledes, at kun en enkelt Mand vil kunne fremstille saadanne Former af Lamper, som kunne godkjendes af Justitsministeren, det vil vistnok blive mange, i alt Fald vil der vistnok blive flere, som i den Henseende ville kunne anses for tilstrækkelig betryggende, og der vil saaledes ogsaa kunne fremkomme den fornødne Konkurrence paa dette Omraade. Hvad Udgiften angaar, da er det jo, som jeg bemærkede for ikke Meningen, at man skal anstaffe disse Lamper; man kan lade rent være med at bruge Stenolie og benytte Ols i Stedet

derfor. Det blev fra flere Sider i det andet Thing hævdet, og jeg antager vel ogsaa, at det er rigtigt, at det ikke var dyrere at benytte navnlig Stearinlys, eller at der i det Mindste var en saa ubetydelig Forskjel, at det ikke var værd at tale om. Hvad angaar Bestemmelsen i § 12 om Minimumshøde, da er det jo Noget, som naturligvis ikke skal være nogen Hindring for Loven, hvis man ikke ønsker at gaa saa vidt som Lovforslaget. Naar man har foreslaaet et noget større Minimum, er det naturligvis, fordi man har søgt Trang til, som en af de sidste ærede Talere hyderligere bekræftede, at denne Lovgivning opretholdes og gennemføres med større Energi end tidligere. Man har ment, at det Minimum, som Loven af 2den Marts 1861 havde, var temmelig ringe, saaledes at Straffebestemmelsen ikke havde stort at betyde. Hvad § 15 angaar, er den jo et af de Punkter, hvorom man har jet ogsaa i Dag, at der er ganske modsatte Meninger; medens man fra en Side mente, at der overhovedet ikke behøvedes Tilsyn, og at det var tilstrækkeligt, at Loven havde Straffebestemmelser, der kunde anvendes mod dem, som overtraadte dem, har man fra anden Side hørt, at det Tilsyn, man havde nu, ikke duede eller i det Mindste ikke var tilstrækkeligt, og at man maatte have et strengere Tilsyn, end vi hidtil have været vant til, naar Loven skulde blive til Noget. Jeg tror dog virkelig, at det ikke vil gaa an og heller ikke være i Befolkningens Interesse, om der slet intet Tilsyn var. Det, at man kan anvende Straf, naar man tilfældigvis opdager, at der er begaaet en Overtrædelse mod Loven, tror jeg ingenlunde vil være tilstrækkeligt; jeg tror, det er nødvendigt, at der maa være et stadigt periodisk sig gjen-tagende Tilsyn. Jeg tror ogsaa, der er Noget i den Bemærkning, som en æret Taler fremkom med her i Dag, at det er i mange Henseender en Behagelighed for Befolkningen, at der er et saadant Tilsyn, idet man saa har et Sted, hvor man kan henvende sig iforveien, naar man vil bygge eller foretage en eller anden Forandring ved sin Bygning, og forvisse sig om, at man ikke bag efter vil faae Kanskeligheder eller Ubehageligheder, og det forekommer mig, at for den menige Mand, som ikke kan indlade sig paa at læse disse temmelig vidtløftige og komplicerede Love og endnu mindre paa at forstaa dem rigtigt, maa det være en Behagelighed, at der findes en Autoritet eller et Tilsyn, hvad man nu vil kalde det, i Nærheden, som han kan henvende sig til og faae Bistand af, forinden han indlader sig paa den Sag. Hvad Udgiften til dette Tilsyn an-